

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. a JUDr. Miroslavy Honusové, v právní věci žalobce **SLOT Group, a.s.**, se sídlem Jáchymovská 142, Karlovy Vary, zastoupeného Mgr. T. S., obecnou zmocněnkyní, pro doručení J. 142, K. V., proti žalovanému **Magistrátu města Ostravy** se sídlem Prokešovo náměstí 8, Ostrava, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 12.5.2015 č.j. SMO/404338/14/OFR/HI, ve věci místního poplatku,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 12.5.2015 č.j. SMO/404338/14/OFR/HI **se z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen **zaplatit** žalobci na náhradě nákladů řízení částku 3.000,- Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo změněno rozhodnutí Úřadu městského obvodu Ostrava-Jih ze dne 25.8.2014 č.j. 49913/14/OFR/Lib – platební výměr na místní poplatky za jiná technická herní zařízení (dále jen JTHZ) za období od 1.8.2011 do 31.12.2011.

Žalobce v žalobě namítl, že

- 1) platební výměr a napadené rozhodnutí jsou nesrozumitelná. Není jasné, v jaké výši byl poplatek vyměřen za jednotlivé terminály, rozhodnutí neobsahují žádný přehledný souhrn zpoplatňovaných zařízení s vyznačením počátku a konce zpoplatnění, rozhodnutí jsou tak nepřezkoumatelná.
- 2) Správce poplatku vůbec neodůvodnil konkrétní výši sankčního navýšení a žalovaný se nevypořádal s většinou žalobcových odvolacích námitek, které k tomu směřovaly. Správní orgány vůbec nezohlednily okolnosti případu – žalobce poplatky platil, avšak v jiné výši, než si představoval správce poplatku. To bylo dáno nejednoznačnou a terminologicky nepřesnou právní úpravou, dlouhodobě vyvolávající pochybnosti a otázky o správném výkladu. Žalobce k tomu poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) ze dne 27.2.2014 č.j.9 Afs 54/2013-33. Žalobce nelze „trestat“ za to, že zvolil jiný výklad nejasné právní úpravy než správce poplatku. Žalobce plnil ohlašovací povinnost, reagoval na výzvy správce poplatku. Žalobce byl rozhodnutím správních orgánů postaven na roveň subjektům, které nesplnily poplatkovou povinnost vůbec, a se správcem vůbec nespolečně pracovali.
- 3) Žalobce se nemohl dostat do prodlení s úhradou před právní mocí platebního výměru. Podle žalobce neupravuje zákon č.565/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o místních poplatcích) komplexně okolnosti vydání platebního výměru, splatnost stanoveného rozdílu na poplatku, takže je na místě použít § 139 odst. 3 zákona č.280/2009 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen DŘ), podle nějž je rozdíl mezi daní tvrzenou daňovým subjektem a daní vyměřenou správcem daně splatný v náhradní lhůtě 15 dnů od právní moci platebního výměru.

Žalovaný ve vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Výpočet poplatku je přezkoumatelný, vychází z obecně závazné vyhlášky. Každé provozované zařízení je v platebním výměru uvedeno a lze přesně určit výši vyměřeného poplatku. Splatnost poplatku je dána § 11 zákona o místních poplatcích, takže § 139 odst. 3 DŘ se nepoužije. Správce poplatku zohlednil při sankčním navýšení jednání žalobce. Ten způsobil svým jednáním správcu poplatku nárůst administrativního zatížení a ztěžoval řádný výběr poplatku. Správní orgány se řídily zásadou legitimního očekávání – postupovaly totožně jako ve všech obdobných případech s jinými provozovateli.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Pokud jde o žalobní bod 1), z obsahu správního spisu soud zjistil, že správce poplatku vyměřil žalobci výrokem platebního výměru místní poplatek za JTHZ souhrnně, když rozdělil zařízení konkrétních výrobních čísel do 3 skupin podle zdaňovacích období (8-12/2011, 9-12/2011, 10-12/2011) a u každé skupiny uvedl jen celkovou částku poplatku. Např. u první skupiny je to částka 42 393 Kč, přičemž podle tehdy platné obecně závazné vyhlášky Statutárního města Ostravy č. 15/2010 činil poplatek 5000 Kč za každé JTHZ na 3 měsíce. Výrok platebního výměru dále obsahuje částky uhrazené žalobcem a celkovou výši nedoplatku po odečtení uhrazených částek. V odůvodnění jsou pouze citace právních předpisů, bez bližšího rozpisu požadovaných částek. Žalovaný napadeným rozhodnutím opravil chybu ve výpočtu správce poplatku (v odečtu uhrazených částek), aniž by blíže konkretizoval požadované částky příslušející k jednotlivým JTHZ. Soud se za těchto okolností v žádném případě neztotožňuje s vyjádřením žalovaného, že lze přesně určit výši vyměřeného poplatku u každého JTHZ, když není možno přiřadit ke každému zařízení konkrétní požadovanou částku. Platební výměr, a potažmo napadené rozhodnutí žalovaného, jsou v tomto ohledu nepřezkoumatelná. Žalobní bod 1) soud považuje za důvodný.

Pokud jde o žalobní bod 2), správce poplatku k sankčnímu navýšení pouze odkázal na § 11 zákona o místních poplatcích a příslušné články vyhlášky. Žalobce v odvolání brojil proti sankčnímu navýšení poplatku s argumenty obdobnými jako v žalobě. Žalovaný uvedl v odůvodnění napadeného rozhodnutí k sankčnímu navýšení, že správce poplatku postupoval ve všech případech spadajících do jeho pravomoci stejně, musel žalobce vyzývat ke splnění povinnosti, musel postupovat podle platných právních předpisů – pokud má žalobce jiný názor, může se svých práv domáhat soudní cestou. Provozování loterijních systémů patří v oblasti společenských jevů do rizikové skupiny, negativní jevy způsobené provozováním hazardních her jako sociální strádání rodin, rozvody, patologické hráčství a kriminalita mají dopad v konečném stádiu i na obce. Hodinová prohra se u JTHZ může vyšplhat až na 250 000 Kč.

Správce poplatku se tedy k sankčnímu navýšení nevyjádřil vůbec, kromě zcela obecného, a tudíž nedostatečného poukazu na příslušná zákonná ustanovení. Pokud jde o žalovaného, ten především úplně pominul tu část odvolací námítky, v níž žalobce poukazyval na to, že byl maximálním navýšením postaven na roveň těch, kteří se správcem nespolečupracovali vůbec. K rozhodování správních orgánů při sankčním navýšení místních poplatků se NSS vyjadřoval opakovaně, např. v rozsudku ze dne 22.5.2014 č.j. 9 Afs 68/2013-75, z něž krajský soud cituje pasáže plně aplikovatelné i na tuto věc : *...zákon o místních poplatcích v ustanovení § 11 odst. 1 a 2 stanoví, že pokud nebudou poplatky zaplacený (odvedeny) poplatníkem nebo plátcem poplatku včas nebo ve správné výši, vyměří obecní úřad poplatek platebním výměrem. Dle odst. 3 uvedeného ustanovení včas nezaplacené (neodvedené) poplatky nebo jejich nezaplacenou (neodvedenou) část může obecní úřad zvýšit až na trojnásobek. Navýšení poplatku podle ustanovení § 11 zákona o místních poplatcích představuje rozhodnutí založené na volné správní úvaze správního orgánu, neboť je zde dána pouze možnost správního orgánu rozhodnout o zvýšení, bez dalších zákonem stanovených konkrétních omezení. Nicméně i takové rozhodnutí musí být postaveno na racionálních důvodech, pro které správce poplatku k uložení předmětného navýšení přistoupil. Je věcí správního orgánu, jaká kritéria pro své rozhodnutí zvolí, podstatné je, aby důvody správní orgánu byly*

transparentní a z rozhodnutí jednoznačně seznatelné a to tak, aby úvahy správního orgánu mohly být posléze případně předmětem soudního přezkumu z hlediska předkročení mezi libovůle. Přestože zákon o místních poplatcích neobsahuje žádná kritéria, která by byl správní orgán povinen při své úvaze o navýšení poplatku zohlednit, nezabývá tato skutečnost správní orgán povinností řádně odůvodnit, proč k navýšení přistoupil, včetně důvodů, které ho vedly ke stanovení výsledné částky. ... Zejména za situace, kdy správce poplatku ze zákonem stanoveného sankčního rozmezí uložil navýšení poplatku v nepřísnejší možné sazbě, se nelze spokojit s pouhým konstatováním správce poplatku, že navýšení bylo stanoveno s ohledem na jednání s poplatníkem a po předchozím upozornění. ... V rozhodnutí bylo na místě, aby se správce poplatku zabýval konkrétními okolnostmi vzniku nedoplatku a řádně uložení navýšení poplatku a jeho výše odůvodnil. Je nutné přihlídnout k tomu, že definice pojmu „jiné technické herní zařízení“ a otázka vyměřování posuzovaného poplatku a s tím spojená možnost případné obrany v případě nesouhlasu poplatníka s poplatkovou povinností způsobuje v praxi nemalé výkladové problémy. Otázka, zda se stěžovatel mohl a měl v případě nesouhlasu s poplatkovou povinností bránit jiným způsobem, než pozdní úhradou poplatku, je otázkou, která je doposud správními soudy posuzována rozdílně. Tato otázka je předmětem rozhodování rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (předkládací usnesení ze dne 17.1.2013, č. j. 2 Afs 68/2012 – 15). Pozn. krajského soudu: rozšířený senát rozhodl dne 24.6.2014.

Krajský soud tedy uzavírá k žalobnímu bodu 2), že rozhodnutí žalovaného je v části týkající se sankčního navýšení poplatku odůvodněno nedostatečně. Není z něj zřejmé, proč bylo v tomto konkrétním případě zvoleno maximální navýšení, ani nebyly vzaty v úvahu námitky, výslovně uvedené v odvolání. Žalovaný tak porušil § 116 odst. 2 DŘ. Nad rámec soud uvádí, že považuje za poněkud rozpolcený myšlenkový postup žalovaného, který považoval za zjevnou přítěžující okolnost pro sankční navýšení poplatku samotný druh žalobcova podnikání, za situace, kdy tento byl povolen jak příslušným ministerstvem, tak konkrétní obcí.

Pokud jde o žalobní bod 3), NSS se podrobně zabýval charakterem ohlašovací povinnosti podle zákona o místních poplatcích a rozdíly oproti povinnosti podat daňové tvrzení v rozhodnutí ze dne 24.6.2014 č.j. 2 Afs 68/2012-34 (zejm. odst. 41 a 43) a dospěl k závěru, že ohlašovací povinnost nelze přirovnat k povinnosti podat daňové tvrzení, ale spíše k registrační povinnosti. Krajský soud nemá důvod se od této argumentace odchýlit, takže uzavírá, že splatnost místního poplatku se řídí zákonem o místních poplatcích a vyhláškou, přičemž subsidiární použití § 139 odst. 3 DŘ by bylo – i s ohledem na zmíněné závěry NSS - nepřiléhavé. Žalobní bod 3) je tedy nedůvodný.

S ohledem na žalobní body 1) a 2) soud tedy rozhodnutí žalovaného zrušil v souladu s § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšnému žalobci vznikly náklady zaplacením soudního poplatku ve výši 3.000,- Kč. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a o.s.ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159, § 160 odst. 1 o.s.ř.), uložil soud

žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 16. června 2017

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu